

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 25—
Ἑξαμηνίος » 14,—
Τριμηνίος » 7,50

Ἑτησίᾳ.. Φράγκα 25.—
Ἑξαμηνίος » 14,—
Τριμηνίος » 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίᾳ) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Μερίδος Β'. — Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ὀκτωβρίου 1922

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 45

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Ἡ εἰδηση αὐτὴ ἦταν φοβερὴ γιὰ τὴν ἄμοιρη μητέρα. Εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸ γιό της, τὸν ἐνόμιζε πάντα ὑπάλληλο τοῦ σινιὲρ Πελιάσκο καὶ χαίροταν πιστεύοντας πὼς κατόρθωσε νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπὸ κάθε ἐπικίνδυνη ἐπίδραση, πὺ μμποροῦσε νὰ τὸν παρασύρῃ σὲ ἄσχημο δρόμο.

Ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ Φρέδος ἔφυγε ἀπ' τοῦ κυρ-Ἀζάρ, φοβήθηκε πολὺ· μὰ τὸ παιδί τὴν προσκάλεσε νὰ πάῃ νὰ γνωρίσῃ τοὺς καινούργιους τοῦ ἀφεντικοῦ. Εἶχε πάει, εἶχε γνωρίσει τοὺς ἀγαθοὺς Ἰταλοὺς καὶ εἶχε ἡσυχάσει.

Μιά μέρα ὅμως ἔλαβε ἓνα γράμμα ἀπ' τοὺς Πελιάσκο, ὅπου τῆς ἔγραψαν ὅτι ὁ γιός της εἶχε φύγῃ ἀπ' τὸ σπίτι τοὺς χωρὶς νὰ τοὺς πῇ τίποτα καὶ δὲν ἤξεραν τί εἶχε ἀπογίνει.

Ἀπὸ τότε οἱ φόβοι της μεγάλωσαν καὶ βγήκαν, ἀλοίμονο! ἀληθινοὶ ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς πῆγε νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ, πὼς ὁ γιός της ἦταν ἀπὸ κείνους πὺ εἶχαν συλληφθῇ μέσα στὶς κατὰκόμβες.

Ὅλα λοιπὸν εἶχαν τελειώσει!.. Ὁ Φρέδος εἶχε ἀκολουθήσει τὸ δρόμο τοῦ πατέρα του!

Εὐθὺς μόλις συνήλθε, εὐθὺς μόλις μπόρεσε νὰ συρθῇ στὰ τρεμουλιάρικα πόδια της, ἡ δυστυχισμένη ζήτησε νὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ ἴδῃ τὸ παιδί της.

Τῆς ἔδωσαν αὐτὴ τὴν ἄδεια καὶ τώρα, μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη, περιμένει ἐκεῖ στὸν πάγκο, στὸ ἐντυκτήριο τῶν φυλακῶν.

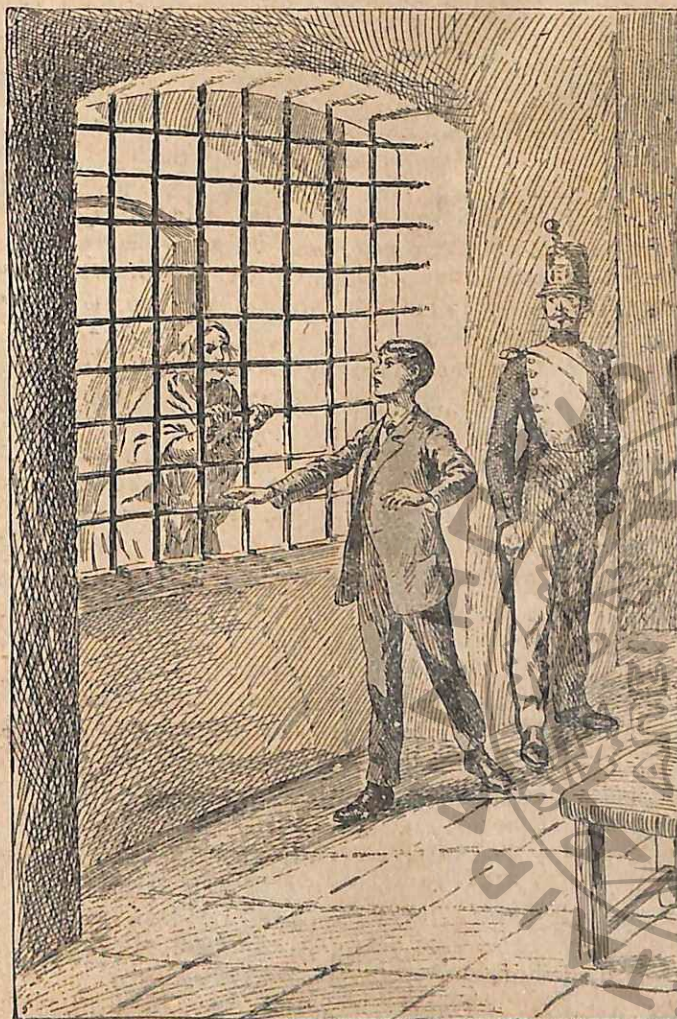
Ἀκούει ν' ἀνοίγῃ μιὰ πόρτα, σέρνεται ὡς τὰ κάγκελα καὶ ἀνάμεσα ἀπ' αὐτά, βλέπει τὸ παι-

δί της, συνοδευμένο ἀπὸ δύο χωροφύλακες.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἡ ἄμοιρη μητέρα δὲν σκέπτεται τίποτα πιά: οὔτε τὰ σφάλματα, πὺ ἔχει κάμει τὸ παιδί της, οὔτε τοὺς στρατιώτες, πὺ βλέπουν συγκινημένοι αὐτὴ τὴ σκηνή. Ἐνὰ μόνο ποθεῖ: νὰ φιλήσῃ τὸ παιδί της· καὶ τρέχει κοντὰ του μ' ἀνοιχτὲς ἀγκάλες.

Μὰ τὸ σῶμα της συναντᾷ τὰ ψυχρὰ κάγκελα καὶ πέφτει γονατιστὴ χάμω, χύνοντας θερμὰ δάκρυα.

Κι' ὁ Φρέδος, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ἔτρεξε κοντὰ της. Μὰ χτύπησε κι' αὐτὸς πάνω στ' ἀναισθητὰ κάγκελα.

«Σ' ὀρκίζομαι, πὼς εἶμαι τίμιο παιδί!..» (Σελ. 354 στ. γ')

Κι' οἱ δύο στέκουν ἀκίνητοι καὶ ἀμίλητοι καὶ κοιτάζονται μὲ στοργή, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ προσφέρουν λέξη.

Ἡ μητέρα δὲν ἔχει πιά τὸ θάρρος νὰ ξεστομίσῃ τίς ἐπιπληξείες, πὺ εἶχε σχεδιάσει· ὅσο γιὰ τὸ παιδί, ὑποφέρει βλέποντας τὸ χλωμὸ πρόσωπο καὶ τὰ κλαμμένα μάτια τῆς μητέρας του.

Ἦταν ἑτοιμος νὰ τῆς τὰ πῇ ὅλα, νὰ τῆς φανερώσῃ μ' ὅλες τίς λεπτομέρειες, τὰ περιστατικὰ ἐκεῖνα, πὺ τὸν ὠδήγησαν ὡς τὴ φυλακή. Τὴ στιγμή ὅμως πὺ ἀνοίγε τὸ στόμα του, βλέπει στοὺς δύο στρατιώτες, πὺ στέκονται ἀκίνητοι στὸν τοῖχο καὶ μποροῦν νὰ κοῦσουν τὰ λόγια του.

Τότε κρατιέται καὶ περιορίζεται νὰ πῇ, μὲ φωνὴ πνιγμένη στὰ δάκρυα:

—Μαννοῦλα μου!.. Μαννοῦλα μου!.. Δὲν εἰμ' ἐνοχος ἐγώ!.. Δὲν εἶμαι κείνος πὺ νομίζεις!

Μ' ὅλο πὺ εἶναι ἀπίθανο ν' ἀληθεύουν τέτοια λόγια, ἡ μητέρα, ἀκούγοντάς τα, σηκώνει τὸ κεφάλι· μιὰ λάμψη ἐλπίδας φωτίζει τὸ μαρτυρικὸ πρόσωπό της καὶ ῥωτᾷ:

—Κι' ὅμως, κακόμοιρο παιδί.. τί δουλειὰ εἶχες στὶς κατὰκόμβες, μέσα στοὺς κλέφτες καὶ στοὺς κακούργους; Ὅτι τὸ ξέρω, σὲ παρέσυραν... εἶσαι παιδί καὶ οἱ δικασταὶ θὰ σκεφθοῦν τὴν ἀδυναμία σου καὶ τὴ μικρὴ σου ἡλικία. Γιατί ὅμως μοῦ πές φέμματα; Γιατί πῆγες μαζί μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, πὺ ἐγὼ σοῦ εἶπα νὰ τοὺς ἀποφεύγῃς;

Ὁ γιός τοῦ Δυρμπάν δὲν μποροῦσε ν' ἀποκριθῇ σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση. Ἄν τὸ κάλε, θὰ ἐπρόδιδε τὰ μυστικά του καὶ τὰ μυστικά τῆς συμμορίας.

Θὰ ἔπρεπε νὰ διηγηθῇ στὴ μητέρα του τὴν ἀφροσύνη πὺ εἶχε κάμει νὰ υποχωρήσῃ στὶς συμβουλὲς τοῦ Φιδέ, στὸ θυμὸ του, τότε πὺ τὸν εἶχαν διώξῃ ἀ-

δίχως απ' τὸ σπῖτι τοῦ μαραγκοῦ.

Ὅλα τὰλλα ἦταν συνέπειες ἐκείνης τῆς ἀφροσύνης. Ἡ θέληση τοῦ Φρέδου δὲν εἶχε παίξει κανένα ρόλο.

Γιὰ νὰ κάμῃ τὸ «ἀριστοῦργημά» του, εἶχε κλέψει τὴν κασσετίνα κι' ἡ κασσετίνα αὐτὴ τὸν εἶχε ἀναγκάσει νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ζῇ μέσα σὲ περιπέτειες.

Εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατόρθωνε νὰ δώσῃ στὸν Ἰουλιανὸ τ' ὄνομά του καὶ τὴν περιουσία του. Μὰ δὲν ἦταν οὔτε στιγμή, οὔτε τόπος κατάλληλος γιὰ νὰ φανερώσῃ στὴ μητέρα του ὅλ' αὐτὰ τὰ μυστικά· κι' ὁ Φρέδος περιορίστηκε νὰ ξαναπῇ, δυνατώτερ' απ' τὴν πρώτη φορά:

—Ὅχι, μητέρα μου, σοῦ τ' ὀρκίζομαι... Δὲν εἶμαι ὅπως με φαντάζεσαι καὶ θὰ τὸ ἰδῇς μιὰ μέρα, γρήγορα ἴσως... Ἄν με βρῇκαν στίς κατακόμβες, δὲν ἔφταιγα ἐγώ... Οὔτε φίλοι μου, οὔτε σὺνένοχοί μου ἦταν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οὔτε εἰμ' ἐγὼ ὁμοίός τους.

Ἡ διαβεβαίωση αὐτὴ ἂν καὶ τόσο ἀπίθανη κι' ἀόριστη, ἔφτασε ὡς τόσο νὰ παρηγορήσῃ τὴν κυρὰ-Δυρμπάν.

—Απ' τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί!.. εἶπε· μὰ φοβάμαι πῶς, ἂν δὲν ἔχῃς καλύτερες δικαιολογίες νὰ πῇς στὸ δικαστήριο, δὲν θὰ σὲ πιστέψουν... Ἐλα, Φρέδο μου, πές μου ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ νὰ πάω νὰ τὰ πῶ ἐγὼ στοὺς δικαστὰς. Πές μου: μήπως κανεὶς απ' αὐτοὺς τοὺς κακούργους ἦρθε καὶ σὲ πῆρε μὲ τὸ στανίδι στὴ συμμορία τους; Μαντέψω τί ἔγινε: Οἱ φίλοι τοῦ πατέρα σου θέλησαν νὰ σὲ κάμουν ν' ἀκολουθήσῃς τὸ δρόμο του...

Ὁ Φρέδος κούνησε τὸ κεφάλι.

—Ὅχι, μητέρα, ἀπάντησε, δὲν εἶν' ἔτσι ὅπως τὸ φαντάζεσαι. Μὲ τὴ θέλησή μου ἀκολούθησα τοὺς κακούργους.

—Κακόμοιρο παιδί! φώναξε ἡ κυρὰ-Δυρμπάν.

—Στάσου, μητέρα, εἶπε ὁ Φρέδος, καὶ μὴν κάνῃς ἔτσι, γιατί ὑποφέρω νὰ σὲ βλέπω νὰ στενοχωριέσαι καὶ νάμαι ἴγώ αἰτία. Σὲ βεβαιώνω ὅτι, ἂν με βρῇκαν ἀνάμεσα στοὺς κακούργους, δὲν εἶχα πᾶν ἐκεῖ γιὰ νὰ γίνω ὁμοίός τους καὶ νὰ κάμω τὸ κακό.

Ἵστερα, οἰγώτερα, ἐπρόσθεσε:

—Δουίμασα, μὰ δὲν μπόρεσα.

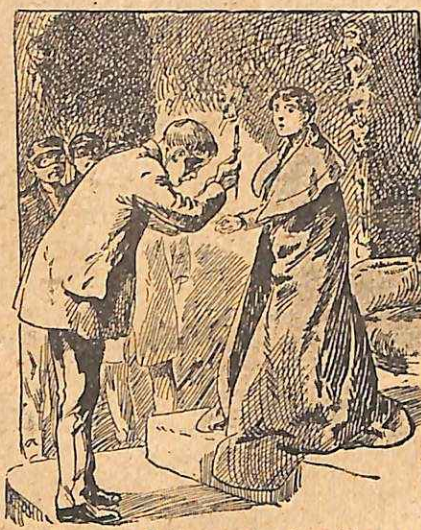
Τὰ αἰνιγματικά αὐτὰ λόγια λήπτησαν καὶ πάλι τὴν μητέρα καὶ προσπάθησε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια.

—Γιατί, εἶπε παρακαλεστικά ἐνώνοντας τὰ χέρια, ἔχεις τόσο λίγη ἐμπιστοσύνη σὲ μένα; Γιατί μοῦ μιλάς μὲ τόσες ἐπιφυλάξεις; Ἐχω ἀνάγκη νὰ τὰ μάθω ὅλα, γιατί θέλω νὰ πάω νὰ ριχτῶ στὰ γόνατα τῶν δικαστῶν καὶ νὰ τοὺς ἱκετεύσω νὰ μὴ σοῦ κάνουν κακό... Θὰ τοὺς διηγηθῶ τὴν ἐπισκεψὴ τοῦ κα-

κούργου ἐκείνου, ποὺ ἦρθε κείνο τὸ βράδυ νὰ σὲ ζητήσῃ γιὰ νὰ σὲ κάμῃ κλέφτη... Ὁ κακούργος αὐτός, ποὺ ἔλεγε πῶς ἦταν φίλος τοῦ πατέρα σου, ἦρθε στὸ μαγαζί καὶ σὲ πῆρε μὲ τὸ στανίδι;... Αὐτός, ἔ;... Μὰ πές μου λοιπὸν ναι!

Ἄν καὶ συνειθισμένοι σὲ τέτοιες σκηνές, οἱ δύο φρουροὶ εἶχαν συγκινηθῇ ἀκούγοντας τὰ λόγια τῆς δυστυχισμένης μητέρας. Περιμέναν ν' ἀπαντήσῃ ὁ Φρέδος ἔτσι, ὅπως τὸ ποθοῦσε ἡ μητέρα του. Μὰ ὁ Φρέδος ἦταν ἀκλόνητος.

—Δὲν μπορῶ, μητέρα μου, εἶπε, νὰ πῶ ψέματα, οὔτε ὅταν πρόκειται νὰ σ' εὐχαρ τήγῳ, οὔτε ὅταν θὰ μ' ἐρωτήσουν στὸ δικαστήριο. Μὲ τὴ θέλησή μου πῆγα στὴ συμμορία τῆς Μαύ-

«Ἵστερα τοῦ ἔδωσα καὶ τὸ στυλέτο...»
(Σελ. 347 στ. α')

ρης Μάσκας, μὰ ἴσχυα. Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος πῶς, ὅταν θὰ μπόρῶ νὰ μιλήσω στὸν ἀνακριτὴ, θὰ καταλάβει ἐκεῖνος ὅσα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τώρα σένα.

Ἡ κυρὰ-Δυρμπάν δὲν ἐπέμεινε. Ἡ ἔξερε τὸν ἀδάμαστο χαρακτήρα τοῦ γιου τῆς κι' ἀπάντησε;

—Ἄλλο δὲ θέλω, παιδάκι μου, παρὰ νὰ σὲ πιστέω καὶ νὰ ἐλπίζω, νὰ εἶσαι βέβαιος! Ἐσὺ ὅμως δὲν ξέρεις τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ κι' ἴσως φαντάζεσαι πῶς δὲν εἶσ' ἐνοχος, ἐνῶ εἶσαι.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτε ἄλλο. Ἡ ὥρα τῶν ἐπισκέψεων εἶχε περάσει. Ἐνας απ' τοὺς φρουροὺς πλησίασε τὰ κάγκελα καὶ τῆς εἶπε μ' εὐγένεια καὶ σεβασμό:

—Κυρία, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ὀδηγήσουμε μέσα τὸ φυλακισμένο. Ἡ ὥρα πέρασε.

—Ἀπὸ τώρα! ἔκαμε ἐκείνη.

Πρὶν ἀκολουθήσῃ τοὺς φρουροὺς, ὁ Φρέδος ρίχτηκε πάνω στὰ κάγκελα καὶ, χωρίς ἐκεῖνοι νάχουν τὸ θάρρος νὰ τὸν ἐμποδίσουν, πέρασε τὸ χέρι του μέσα απ' τὰ σιδερά, πῆρε τὸ χέρι τῆς μη-

τέρας του καὶ τὸ φίλησε τρυφερά —Καλὴ ἀντάμωση, μητέρα μου, καλὴ ἀντάμωση! ἔλεγε. Πίστευε σ' αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω· ὀρκίζομαι πῶς εἶμαι τίμιο παιδί!

Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Φρέδος, ἡ χήρα ἔμεινε ἀκόμη μιὰ στιγμή σὺμμαζεμένη στὸν πάγκο τῆς.

Συλλογιζόταν τίς ὅμοιες ἀγωνίες, ποὺ εἶχε περάσει τώρα καὶ δώδεκα χρόνια, ὅταν ἐρχόταν νὰ βλέπῃ τὸν δυστυχισμένο τὸν ἄντρα τῆς. Μιὰ φριγνὴ ὀπτασία τῆς παρουσιάστηκε. Μπρὸς στὰ μάτια τῆς ἀστράψε τὸ λεπίδι τῆς καρμανιόλας.

—Ἀχ, ἔλεγε. Τὸ παιδί μου ὕστερ' απ' τὸν ἄντρα μου!.. Θάταν πολὺ!

Οἱ ἐπιστάτες ἦρθαν καὶ τὴν ἔδιωξαν ἀπὸ κείνη τὴ θέση.

Ἡ μαρτυρικὴ γυναῖκα βγήκε απ' τίς φυλακὲς ἀποκαμωμένη, ἀπελπισμένη, ἐκμηδενισμένη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' Ὁ κύριος Κλώντ

Ὁ κ. Κλώντ ἦταν ἄνθρωπος πολὺ γνωστὸς καὶ πολὺ δημοτικὸς, τὸν καιρὸ τῆς δευτέρας αὐτοκρατορίας.

Ἦταν ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας. Εἶχε στὴ δικαιοδοσία του ὁ αἰσῆσις λεπτὲς, πολιτικὲς συνομιλίες καὶ τὴν ἐπίβλεψη καὶ μυστικῆς ἐταιρίας. Ἐδειχνα μεγάλο ζήλο κι' ἱκανότητα στὸ ἐπάγγελμα του καὶ αὐτὸς εἶχε διοργανώσει τὸ σχέδιό τῆς συλλήψεως ὅλης τῆς συμμορίας τῆς Μαύρης Μάσκας.

Ὁ ἔξυπνος ἀστυνομικὸς παρακολουθοῦσε ἀπὸ πολὺν καιρὸ τοὺς κακούργους. Ἦξερε τὸ μέρος τῶν συναθροίσεων, μὰ περιμένε μιὰ περίσταση εὐνοϊκή, γιὰ νὰ τοὺς πιάσῃ ὅλους μαζί. Ἡ εὐκαιρία παρουσιάστηκε τὴ νύχτα ἐκείνη τῆς ἐκλογῆς κι' εἶδαμε ὅτι ὁ κ. Κλώντ, ποὺ οἱ μυστικοὶ του ὑπάλληλοι τὸν εἶχαν πολὺ καλὰ πληροφορήσει, δὲν τὴν ἀφῆσε νὰ τοῦ φύγῃ.

Ὅταν οἱ συμμοριτὲς βρέθηκαν κλεισμένοι στίς φυλακὲς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας, προτοῦ τοὺς παραπέμψῃ στὸν ἀνακριτὴ, ἐκάλεσε ἕναν-ἕναν καὶ τοὺς ἔκαμε αὐτοὺς μιὰ σύντομη ἀνάκριση.

Ἐκεῖνος ποὺ κινεῖς περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κ. Κλώντ, ἦταν ὁ Φρέδος. Τὸ παιδί τῶν δώδεκα χρόνων, ὁ γιὸς τοῦ διάσημου κακούργου Δυρμπάν, ποὺ οἱ συμμοριτὲς τὸ εἶχαν κάμει ἀρχηγό τους, τὸν ἔβαζε σὲ σκέψεις. Εἶχε τὴν περιέργεια νὰ μάθῃ ὕστερ' ἀπὸ ποιά κατορθώματα καὶ ποιά περικοπή τῆς συμμορίας.

Γιὰ τὸ εἶχε ἀφήσει τελευταία τὴν προανάκριση τοῦ Φρέδου Δυρμπάν.

Ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ, ὁ Φρέδος περιμένε μ' ἀνεπομονή τὸ καλλι τοῦ νὰ τὸν φωνάξουν στὴν ἀνάκριση, γιατί

εἶχε σχεδιάσει τὴν υπεράσπισή του καί, καθὼς τῆς πεῖ στὴ μητέρα του, εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν ἄφιναν ἐλεύθερο, ἅμα θ' ἀκούγαν τίς ἐξηγήσεις του. Μὲ χαρὰ λοιπὸν ἔμαθε, ἕνα πρωτ' ὁλοῦς στηκώθηκε, ὅτι θὰ τὸν πῆγαιναν στὴν ἀνάκριση.

Συνοδευμένος ἀπὸ ἕνα χωροφύλακα, πέρασε απ' τοὺς ἀτελειώτους διαδρόμους τοῦ Δικαστηρίου καὶ ἔφτασε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Κλώντ. Περιμένε μιὰ στιγμή, καθισμένος σ' ἕναν πάγκο μπρὸς στὴν πόρτα, πλάι στὸ φρουρὸ του. Συλλογιζόταν, γιὰ τελευταία φοτὶ θάλεγε στὸν ἀστυνόμο.

Βέβαια, θάλεγε τὴν ἀλήθεια... Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά ὅμως εἶχε ὀρκισθῇ νὰ μὴ φανερώσῃ ποτὲ τὰ μυστικά τῆς Μαύρης Μάσκας.

Ἐμνε ἡ ἱστορία τῆς κασσετίνας... Ἦταν σωστὸ νὰ ὁμολογήσῃ αὐτὴ τὴν κλοπὴ ποὺ εἶχε κάμει στὸ γραφεῖο τοῦ αὐτοκράτορος;

Μ' ὅλη τὴ μικρὴ του ἡλικία καὶ τὴ λίγη μόρφωσή του, τὸ παιδί καταλάβαινε πῶς ἡ κλοπὴ αὐτὴ ἦταν κάτι βαρὺ, ποὺ ἄξιζε νὰ τιμωρηθῇ.

Δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία: ἡ πράξη αὐτὴ ἦταν καὶ παραήταν κλοπὴ.

Ἄν τ' ὁμολογοῦσε, θὰ τὸν τιμωροῦσαν. Ἄν δὲν τ' ὁμολογοῦσε, δὲ θὰ μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ στὸν ἀνακριτὴ πῶς συνέβαινε νὰ βρισκεται μαζί μὲ τοὺς κακούργους, πῶς εἶχε λάβει μέρος μὲ τὸ Φιδὲ καὶ τὸ Φαγάνα στὴν ἐπιχείρησή τοῦ Σαλν-Βαλερύ, πῶς τέλος εἶχε στὰ χέρια του τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ μυστικὰ χαρτιά μιᾶς συνομιλίας κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος.

Σ' αὐτὸ τὸ πορτοφόλι βασιζόταν κι' εἶχε τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ κινεῖς τὴν ἐπιείκεια τῶν δικαστῶν, ὥστε νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερο.

Γι' αὐτὸ εἶχε ἐπιμένει νὰ τοῦ δώσουν τὰ χαρτιά τοῦ Ἀγγλου συνομῶτη. Γυρίζοντας, εἶχε κρύψει τὸ πορτοφόλι στὸ σπῖτι τοῦ σιγιὸρ Πελιάσκο, σ' ἕνα μέρος ποὺ μόνο αὐτὸς τὸ ἔξερε κι' εἶχε σκοπὸ νὰ δώσῃ τὰ πολυτιμὰ αὐτὰ δοκουμενὰ στὸν ἀστυνόμο, λέγοντάς του ὅτι γιὰ νὰ τὰ προμηθευθῇ, εἶχε κάνει, μαζί μὲ τοὺς συμμοριτὲς, τὴν ἐπιχείρησή τοῦ Σαλν-Βαλερύ.

Αὐτὰ συλλογιζόταν τὸ παιδί, ὅταν αἰσθάνθηκε στὸν ὦμο του τὸ χέρι τοῦ φρουροῦ.

—Ἐμπα, μικρὲ, τοῦ εἶπε... Ἡ σεῖρά σου.

Μὲ κάποια συγκίνηση, ὁ Φρέδος ὑπάκουσε καὶ βρέθηκε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Κλώντ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας ἦταν ἕνας ξερακιανὸς μικροκαμωμένος ἄνθρωπος, μὲ πρόσωπο ἀμούστακο καὶ μὲ μέτωπο ποὺ προσεῖχε. Καθόταν

μπρὸς στὸ γραφεῖο του, μὲ τὴ ράχη γυρισμένη πρὸς τὸ παράθυρο, σὲ τρόπο ποὺ τὸ πρόσωπό του βρισκόταν στὴ σκιά, ἐνῶ τὸ πρόσωπο ἐκείνου ποὺ στεκόταν ἀπέναντί του ὄρθιος, φωτιζόταν στὴν ἐντέλεια.

Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ γραφείου, ἕνας γραμματέας ἦταν σκυμμένος πάνω στὰ χαρτιά του κι' ἔγραφε.

Μόλις εἶδε τὸ παιδί, ὁ κ. Κλώντ ἄρχισε τὰ τὸ κατὰ μὲ προσοχή. Ὑστερα γύρισε στὸ στρατιώτη καὶ τὸν διέταξε:

—Ἀφήστε μας μόνους!

Ὁ στρατιώτης βγήκε κλείνοντας τὴν πόρτα.

Μόλις ἔμειναν μόνοι στὸ γραφεῖο, ὁ ἀστυνομικὸς ἄρχισε τὴν ἀνάκριση μ' εὐθυμία.

—Ὡστε, εἶπε εἰρωνικά, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εὐρίσκομαι ἐνώπιόν τῆς Αὐτοῦ

«Κι' Ὁ Φρέδος ἔτρεξε κοντὰ τῆς» (Σελ. 353 στ. β')

Μεγαλειότητος τοῦ μικροῦ βασιλέως τῆς Μαύρης Μάσκας;

Ὁ τόνος αὐτὸς ἔκανε τὸ Φρέδο νὰ σαστίσῃ. Συλλογίστηκε ὅμως τὸ πορτοφόλι του, πῆρε θάρρος κι' ἀποκρίθηκε:

—Κύριε, ἂν εἶμαι, καθὼς λέτε, βασιλεὺς τῆς Μαύρης Μάσκας, δὲν εἶναι δικό μου λάθος καὶ πιστέψτε με πῶς οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ἀκριβῶς πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἀκουσα νὰ βγάσουν λόγους, απ' τοὺς ὁποίους ἐγὼ δὲν ἐννοίωσα γρὺ, ὕστερα μ' ἔφεραν στὴν ἐξέδρα καὶ μοῦ εἶπαν πῶς ἦμουν βασιλιάς... Αὐτὸ εἶν' ὅλοι!

Ὁ κ. Κλώντ ἄλλαξε μιὰ ματιὰ μὲ τὸ γραμματέα του καὶ συνέχισε τὴν ἀνάκριση:

—Ὡστόσο, μικρὲ μου φίλε, δὲν πιστεύω νὰ μοῦ πῇς πῶς ἦρθαν καὶ σὲ πῆραν απ' τὴ μαμά σου γιὰ νὰ σοῦ δώσουν αὐτὸν τὸν τίτλο... Κάτι θάχναες γιὰ νὰ τὸν ἀξίζης... Πές μου λοιπὸν τί ἔκανες, παιδί μου!..

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν ἐπηρέστηκε τόσο πολὺ απ' τὸν ἀγαθὸ καὶ πατρικὸ τόνο τοῦ ἔξυπνου ἀστυνομικοῦ, ὥστε, λησμονώντας ὅλες τίς ὑποσχέσεις καὶ τίς ὑποσχέσεις του, αἰσθάνθηκε ἐπιθυμία νὰ πῇ ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Ὁ κ. Κλώντ, ποὺ τίποτα δὲν τοῦ ἔφευγε, κατάλαβε, μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ ἔρριψε στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ, ὅλα ὅσα γινόνταν μέσα του· κι' ἐξακολούθησε νὰ τοῦ μιλήσῃ μὲ τὸ γλυκὸ ἐκείνο ὕφος, ποὺ τόσο καλὰ ἔξερε νὰ προσποιήται.

—Ἐλα, μικρὲ, τοῦ εἶπε. Μὴν πολεμάς νὰ με γελάσης... Τὰ ξέρω ὅλα ὅσα ἔχουν σχέση μὲ τὴν συμμορία τῆς Μαύρης Μάσκας... Ὡστε δὲν ἔχεις φόβο νὰ σὲ κατηγορήσουν γιὰ προδοτὴ ἂν μοῦ πῇς ὅλα ὅσα ξέρεις γιὰ τοὺς συντρόφους σου, ἢ μᾶλλον γιὰ τοὺς ὑπηκόους σου, ἀφοῦ εἶσαι βασιλιάς ὅλων αὐτῶν τῶν κανάγηδων.

Ἡ τελευταία αὐτὴ λέξη ἔκαμε τὸ Φρέδο νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασή του. Ἀρχισε λοιπὸν τὴ διήγησή απ' τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸν εἶχαν διώξῃ απ' τοῦ μαραγκοῦ Ἀζάρ.

Εἶπε πῶς, μὴ γνωρίζοντας τί ν' ἀπογίνῃ, εἶχε δεχθῇ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ Φιδὲ, ποὺ εἶχ' ἔρθει νὰ τὸν ζητήσῃ στὸ σπῖτι τῆς μητέρας του καὶ τοῦ εἶχε προσφέρει τὴν προστασία του γι' ἀγάπη τοῦ πατέρα του. Ἔτσι ἔφτασε στὴν ἱστορία τοῦ «ἀριστοῦργηματος».

Τὸ μέρος αὐτὸ κινεῖς ξεχωριστὰ τὴν περιέργεια τοῦ κ. Κλώντ, ποὺ, γιὰ νὰ τὸν ἐναρρύνῃ, δὲν ἔπαυε νὰ τοῦ λέῃ:

—Ναί...Ναί...Τὰ ξέρω ὅλ' αὐτά...

Οἱ σύντροφοί σου ποὺ ἦρθαν πρὶν ἀπὸ σένα, μοῦ τὰπαν ὅλα.

Κι' ὁ Φρέδος ἔσπευτε θύμα σ' αὐτὴ τὴν παγίδα κι' ἐξακολουθοῦσε τὴ διήγησή του.

(Ἐπετα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ

ΑΣΤΡΟΦΕΓΓΙΑ

Ἀστροφεγγιά· τὰστέρια λές πῶς ὅλα ἔχουν ἀνάψει, ψηλὰ στὸν ἑσπερο οὐρανὸ χιλιάδες μάτια δορᾶνοιχτα νὰ καμαρώσουν τὸ γιαιλό· χτυποῦν ἀργὰ μεσάνυχτα κι' ἔχει τὸ κύμα νεκρωθῇ καὶ τὸ μελτέμι πάψει.

Λησμονημένε μύλε ἐσύ, στοῦ λιμανιοῦ τὰ πλάγια, μὲς τὸνεῖρό σου σὰ νὰ λές: τὰσπρα φτερά μου ἐγέμισαν κάποτε απ' ὄστρια καὶ βοριά κακό, μὰ δὲν μ' ἐγκρέμισαν, καὶ τώρα χάρσονται κι' ἐγὼ κάποιας βραδυᾶς τὰ μάγια...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΑΝΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΦΙΛΟΣ μου, — ξανας καλὸς ἄνθρωπος, μὲ καρδιά, — γύριζε ἀπὸ τὴν Αἴγινα, ὅπου ἐξακαλοκαίρει ἡ οἰκογένειά του καί, στὸν Πειραιᾶ, στάθηκε λίγο νὰ ἰδῇ τὸ ξεμπαραρίσμα μιᾶς καινούργιας καραβιάς προσφύγων ἀπὸ τὴ Σμύρνη. Συγκινημένος, ἔβλεπε ὅλα ἐκεῖνα τὰ χλωμά καὶ φοβισμένα πρόσωπα μὲ τὰ ἐκστατικά μᾶτια καὶ τὰ οἰκτρὰ κουρέλια, ὅλη ἐκεῖνη τὴ δυστυχία καὶ τὴν ἀπόγνωση, ποὺ ὅστερ' ἀπὸ πόσα βάσανα, μαρτύρια, ἀγωνίες, φρίκες, ἀδειαζε ἡ θάλασσα στὴ γῆ. Γυναῖκες, παιδιὰ, κορίτσια, νήπια, βρέφη, γέροι, σὲ μιὰ πομπὴ ἀτέλειωτη, ἔβγαιναν ὁλοένα κι' ἐπερίμεναν ἐκεῖ στὴν ἀποβάθρα τὸ τέλος ἢ τὴ συνέχεια τῶν δεινῶν των...

Ἀξαφνα, τὴν προσοχὴ τοῦ φίλου μου ἐκίνησε μιὰ ὥμορφη κοπέλλα, μὰ τυλιγμένη μὲ παλιόρουχα γρηᾶς, ποὺ καθόταν χάμω 'ς ἓνα τσουβάλι, ἀκίνητη, μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μᾶτια καρφωμένα στὸ κενό, σὺν τὸ ἀγαλμα τῆς Ἀπελπισίας. Ἦταν καὶ ἐκάλτσωτη, ξυπόλυτη, καὶ τὸ ἓνα τῆς πόδι, ποὺ οὔτε γνοιαζόταν κἄν, στὴν ἀναισθησία ἐκεῖνη, νὰ τὸ κρατῇ σκεπασμένο, φαινόταν, πάνω ἀπ' τὸ γόνατο, σφιγχοδεμένο μ' ἓνα μαῦρο πανί μεταξωτό.

Στὴν ἀρχή, ὁ φίλος μου τὴν πῆρε γιὰ κορίτσι τοῦ λαοῦ· καί, βλέποντάς τὴν ὁλομόναχη, τὴν πλησίασε μὲ οἶκτο, καὶ τὴν ρώτησε στὸν ἐνικό, ἀν ἤθελε καμμιὰ βοήθεια...

—Τί βοήθεια νὰ θέλω! τοῦ ἀπὸκριθῆκε θλιβερὰ, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὸν κοιτάξῃ. Στὴ θέση ποὺ βρίσκομαι τώρα ἐγὼ!.. Ἀ, ἀν εἶχατε τὴν καλοσύνη, λίγο νερό...

Ὁ φίλος μου ἐφφόντισε νὰ τῆς δώσουν. Καὶ ἐνῶ τὴν περιποιόταν, ἔβλεπε ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς, ἀπὸ τὴν ὁμιλία τῆς, ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία τῆς ἀκόμα, πὼς δὲν ἦταν κορίτσι τοῦ λαοῦ... Ποῖος ἔδεικε τί φρικτὲς περιπέτειες θὰ τὴν ἀνάγκασαν νὰ τυλιχθῇ ὁλόγυμνη μὲ τὰ κουρέλια ἐκεῖνα τῆς γρηᾶς! Καὶ τὸ πόδι τῆς τὸ δεμένο, τὸ χτυπημένο, τὸ σπασμένο ἴσως;..

Ὁ οἶκος καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ φίλου μου, μεγάλωναν ὁλοένα· μὰ κι' ἡ ἀναισθησία τῆς δυστοχισμένης κοπέλλας σιγὰ-σιγὰ σὰ νὰ διαλύεταν. Καὶ μὲ λίγα λόγια, κομμένα, ἀταχτα, σὺν σὲ παραμίλημα ὕπνου, τοῦ διηγῆθηκε τὴν ἱστορία τῆς, —τὴν τραγῳδίαν τῆς δη-

λαδή, μιὰ ἀπὸ τίς μύριες τραγῳδίες ποὺ ἐτυλίχθηκαν καὶ ἐτυλίγονται ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὸν ἰωνικὸ καὶ τὸν ἀττικὸ οὐρανό...

Ἦταν δασκάλισσα, ἀπὸ τὴν Πόλη, κι' εἶχε καλὴ θέση σὲ κάποιο παρθεναγωγεῖο τῆς Σμύρνης... Μπροστὰ στὰ μᾶτια τῆς, οἱ Τοῦρκοι τοῦ Κεμάλ τῆς ἐσφαξαν μητέρα κι' ἀδελφὸ. Ἐκεῖνη, μονάχη, εἶχε καταφύγει στὸ τρίτο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ, μάζευε βιαστικά, ὅ,τι μπορούσε, ἔκρυβε στὸ στήθος τῆς τὴ μικρὴ τῆς περιουσία, — τρεῖς-τέσσερες χιλιάδες, — κι' ἐκαρδοκοῦσε τὴν εὐκαιρία νὰ γλυτρήσῃ, νὰ σωθῇ.

Μὰ δὲν πρόφτασε. Δυὸ τοῦρκοι στρατιῶτες μ' ἓναν ἀξιωματικὸ ἀνέβηκαν σὲ λίγο καὶ παραβίασαν τὸ προσωρινὸ τῆς ἄσυλο. Τῆς πῆραν ὅ,τι εἶχε. Καὶ τὴν πρόσταξαν νὰ γυθῇ, γιὰ νὰ τῆς πάρουν καὶ τὰ ρούχα τῆς κι' ὅ,τι ἄλλο τοῦχον εἶχε κρύψει ἀπὸ μέσα.

Πραγματικῶς, τὰ χρήματα καὶ λίγα χρυσαφικά φανερώθηκαν μὲ τὸ γδύσιμο κι' οἱ Τοῦρκοι τὰ πῆραν. Ἡ δυστοχισμένη ἐνόμισε μιὰ στιγμή πὼς μὲ τὰ λῦτρα αὐτὰ θὰ γλύτωνε τουλάχιστο τὴ ζωὴ τῆς. Μὰ ὄχι. Ὁ ἀξιωματικὸς τὴν ἐπρόσταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καί, ἐπὶ τῇ στεκόταν ἀκίνητη, ὥρμησε νὰ τὴν ἀρπάξῃ. Τί νὰ κάμῃ; Ἡ μόνη σωτηρία ἦταν πιά τὸ παράθυρο, — ἓνα πορθῦρο τρίτου πατώματος. Μποροῦσε καὶ νὰ σκοτωθῇ ἀν πηδοῦσε. Ἀδίστακτα ὅμως, πήδησε ἀπὸ κει-πά-ω στὸ δρόμο!

Δὲν ἐσκοτώθηκε, δὲν τσακίστηκε. Τὸ πόδι τῆς μόνο χτύπησε. Μὰ φαίνεται πὼς σὲ τέτοιες στιγμὲς δὲν αἰσθάνεται κανένας πόνο... Μιὰ φτωχὴ γρηᾶ τὴ δέχθηκε στὸ σπιτάκι τῆς καὶ τῆς ἔδωσε τὰ κουρέλια ἐκεῖνα, ποὺ τῆς ἔκρυψαν ὅπως-ὅπως τὴ γύμνια. Ἐπειτα, ξυπόλυτη, κουτσαίνοντας, πονώντας, σῶθηκε ὡς τὴν τραγικὴ παραλία. Ἀπὸ κει πιά οὔτε καὶ κείνη δὲν ἤξερε πὼς βρέθηκε στὴ βάρκα, στὸ βαπόρι, στὸν Πειραιᾶ!

—Μὰ εἶναι πολὺ χτυπημένο τὸ πόδι σας; τὴ ρώτησε ὁ φίλος μου.

—Ὅχι πολὺ...

—Σὰς πονᾷ;

—Τώρα δὲν μοῦ πονᾷ τόσο...

Καὶ τὸ χτύπησε μὲ τὸ χέρι σὰ νὰ θελε νὰ τὸ δοκιμάσῃ.

—Ἀκοῦστε, τῆς εἶπε, τί μπορῶ νὰ κάμω γιὰ σᾶς. Ἡ γυνίκα μου καὶ τὰ παιδιὰ μου μένουν τώρα στὴν Αἴγινα. Δὲν εἶναι μακριὰ... Θέλετε, μ' ἐμπιστεύσετε νὰ μαζολογηθῶτε, νὰ σᾶς στείλω ἐκεῖ μὲ τὸ βαποράκι;

—Ναί! τοῦ ἀποκρίθηκε χωρὶς κανένα δισταγμό. Δὲν σὰς γνωρίζω. Μὰ ὅπως εἶμαι τώρα ἐγὼ, θάκοινοῦσα ὁποιοδήποτε καὶ θὰ πῆγαινα ὁποιοδήποτε!

Καὶ μιλώντας ἔτσι, τὸ ζωντανὸ ἀγαλμα τῆς Ἀπελπισίας κουνήθηκε, σηκώθηκε μὲ κόπο καί, κουτσαίνοντας πάντα, ἀκολούθησε τὸ φίλο μου ὡς τὸ βαποράκι τῆς Αἴγινας, ὅπου τὴν παράδωσε 'ς ἓνα γνωστὸ τοῦ γέρο βαρκάρη, νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὴ γυναῖκα του.

Ἐπεσε σὲ καλὰ χέρια ἡ προσφυγοπούλα. Τὴν περίθαλψαν στὴν Αἴγινα, τὴν ἐντυσαν, τὴν περιποιήθηκαν, τῆς ἔδωκαν στὸ γύφο τὸ σπασμένο πόδι καὶ σὲ δυὸ μέρες τὴν ἔφεραν στὴν Ἀθήνα, νὰ τὴ γάλουν μ' ἔξοδά τους σὲ μιὰ Κλινική. Δὲν θὰ πεινάσῃ βέβαια ἡ δυστοχισμένη, δὲν θὰ μείνῃ κουτσὴ, δὲν θὰ κακοπάθῃ πιά. Σὲ λίγο θὰ ξαναβρῇ τὴ γαλήνη τῆς καὶ τὴν ἐλπίδα. Θὰ ζήσῃ, — καὶ θὰ ζήσῃ καλὰ, ἀφοῦ μάλιστα ὁ φίλος μου σκοπεύει νὰ τὴν κρατήσῃ στὸ ἀρχοντόσπιτό του γιὰ δασκάλισσα τῶν παιδιῶν. Καὶ ποῖος ἔδεικε, μὲ τὸν καιρὸ μπορεῖ πάλι νὰ εὐτυχῇσῃ. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι νέος... Ποιά ὅμως εὐτυχία θὰ τὴν κάνῃ ποτὲ νὰ ἐσχάσῃ τὴ φρίκη ποὺ δοκίμασε στὴ Σμύρνη, τίς φοβερὲς στιγμὲς ποὺ εἶδε νὰ σφάζονται οἱ δικοὶ τῆς καὶ ποὺ ἀναγκάστηκε κι' αὐτὴ, ὁλόγυμνη, νὰ πηδήσῃ ἀπ' τὸ παράθυρο ἑνὸς τρίτου πατώματος, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Τοῦρκοι!..

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕ'. (Συνέχεια)

Ἡ Διονυσία βγαίνει ἀπ' τὸν κρυψώνα τῆς καὶ σιγὰ-σιγὰ φθάνει στὴν ἔξοδο γιὰ νὰ περιμένῃ στὸ μεγάλο δρόμο. Ἀπὸ κει θὰ περνοῦσε ἡ Ζουστίν.

Θὰ εἶναι μόνη βέβαια, γιὰ νὰ μὴν κινήσῃ ὑποψίες. Ἐκεῖ, στὸ πλαγιὸν δρομάκι σκέπτεται νὰ τὴν σταματήσῃ ἡ Διονυσία.

Ψυχὴ στὸ μεγάλο δρόμο. Εἶναι ἡ ὥρα τῆς γαλήνης, ὅπου ὅλα ἀναπύονται πρὶν ἀπὸ τὸν ὕπνο, ὅπου μέσα στὰ σπιτία ἡ ἀναμμένη λάμπα ρίχνει ἔξω ἓνα ἀμυδρὸ φῶς ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ στῆρια καὶ τίς κυρτίνες.

Ἐδῶ δὲν πρέπει νὰ τὴν περιμένῃ. Εἶναι σὲ τόπο κατοικημένο καὶ μποροῦσε νὰ βάλῃ τίς φωνές, νὰ τὴν προδώσῃ. Κι' ἔτσι ὅλα θὰ ἦταν χαμένα. Πρέπει νὰ πάῃ πρὶν μπροστὰ. Ἐξω ἀπὸ τὰ ἐργατικά σπιτία καὶ κοντὰ στὸ σπιτί τὸ καταδικασμένο.

Κάποια σκιὰ φαίνεται ποὺ προχωρεῖ... Ἐκεῖνη εἶναι. Βαδίζει μὲ βῆμα σταθερό, τὸ κεφάλι ψηλά, ἀπειλητικὴ σὺν ἐκτελέστρια μεγάλων ἀποφάσεων.

Τώρα πλησιάζει τὴ Διονυσία... Εἶναι ὥρα. Ἡ Διονυσία θὰ βγῇ μπρός τῆς...

Κάποιος θόρυβος ὅμως ἀπὸ φωνές

ἀκούγεται τὴν ἴδια ὥρα. Μερικοὶ ἄνθρωποι κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ σπιτί τῶν μηχανικῶν καὶ συναντοῦν τὴ Ζουστίν. Ἦταν μιὰ ἐπιτροπὴ ποὺ πῆγε γιὰ τελευταία φορὰ νὰ ζητήσῃ αὐξηση.

Πὼς νὰ τὴ σταματήσῃ τώρα, μπρὸς σὲ τόσοις ἄλλους! Κι' ἔτσι ἡ Ζουστίν προσπέρασε καὶ τὴ Διονυσία καὶ τὴν ἐπιτροπὴ. Βιάζεται νὰ φθίση. Γιατὶ κατάλαβε τὴ Διονυσία ποὺ ἔτρεχε κατόπι τῆς νὰ τὴν προφθάσῃ.

Βιάζεται καὶ ἡ Διονυσία. Τοῦ κάκου ὅμως. Τὴν ὥρα ποὺ τὴν πλησίαζε, κατάλαβε ἡ καλύτερα μάντεψε κάποιον, ποὺ ἐρχότανε ν' ἀνταμῶσῃ τὴν ὀπρητρία.

Σταμάτησαν λιγάκι, κατὰ εἶπαν καὶ οἱ δύο. Κατόπιν ἡ Ζουστίν χά'ληκε μέσα στὸν κήπο τῶν Μπεκκάρ.

Καὶ οἱ Μπεκκάρ εἶναι ὅλοι μέσα!

Εἶναι ἡ πιὸ γλυκεῖα ὥρα! Σαββατόβραδο. Τελειώνει μιὰ ἑβδομάδα. Καὶ ὅπως ὁ ἐργάτης μέσα στὸ σπιτάκι του, καὶ ὁ μηχανικὸς ἐσκευάζεται καὶ χαίρεται τὴν οἰκογένειά του. Ὅλοι θὰ εἶναι μαζεμένοι σὲ λιγάκι γύρω ἀπὸ τὸ μεγάλο τραπέζι...

«—Τί φρικτό, Θεέ μου, συλλογίζεται ἡ Διονυσία. Τώρα πρέπει νὰ μπῶ μέσα. Φυλάγουν ὅμως στὴν πόρτα. Τόσο τὸ χειρότερο. Ἀπὸ τὴν πόρτα ἢ τὸν τοῖχο θὰ μπῶ, ὅπως καὶ νάναι.»

Ἡ Διονυσία ἐξακολούθησε τὸ δρόμο τῆς κι' ἐφθασε κοντὰ στὴν καγκελωτὴ πόρτα, ἀπ' ὅπου μῆλκε ἡ Ζουστίν.

Ἐνας ἄνθρωπος, αὐτὸς χωρὶς ἄλλο ποὺ εἶχε μιλήσῃ τῆς ὀπρητρίας, βγήκε μπροστὰ τῆς.

—Δὲν περνοῦν, τῆς λέγει.

—Δὲν περνοῦν βέβαια, ἀλλὰ μπαίνουν.

—Ὅχι! αὐτό. Κανεὶς δὲν θὰ περάσῃ.

—Καὶ γιατί, παρακαλῶ;

—Ἔτσι. Τὸ σπιτί εἶναι καδικασμένο ἀπὸ τοὺς ἀπεργούς. Πρέπει ὁ μηχανικὸς νὰ ὑποχωρήσῃ στὰ αἰτήματά μας.

—Μὰ ἔτσι θὰ ὑποχωρήσῃ;

—Δὲν ξέρω ἐγὼ. Ἐξέρω μόνο πὼς δὲν περνοῦν.

—Κι' ὅμως ἐγὼ θὰ μπῶ. Εἶμαι τοῦ σπιτιοῦ.

—Τοῦ σπιτιοῦ, ἐσύ!; εἶπε γελῶντας ὁ ἐργάτης. Νόστιμο κι' αὐτό. Μιὰ καθάριστα!

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἡ Διονυσία

τράβηξε πρὸς τὸ μέρος τῆς μικρῆς πορτοῦλας ποὺ ἔμπαζε ἀπὸ τὸ δρυχεῖο στὸν κήπο. Εἶχε τὴν ἰδέα πὼς αὐτὴ τουλάχιστο δὲν θὰ ἦταν φυλαγμένη.

—Καλὰ, καλὰ, τῆς λέγει ὁ ἐργάτης. Πήγαινε ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα. Κάποιος σὲ περιμένει κι' ἐκεῖ κάτω. Κι' ἂν σ' ἀφήτῃ νὰ περάσῃς αὐτός, ἐγὼ νὰ κρεμαστῶ.

—Πρέπει νὰ μπῶ, εἶπε ἡ Διονυσία.

Ἐνα σφύριγμα τῆς ἀποκρίθηκε, καὶ ἓνα ἄλλο ἀντήχησε ἀμέσως σὺν ἀπάντησιν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πορτοῦλας.

Οἱ δυὸ φρουροὶ εἶχαν συνεννοηθῇ.

«Μιὰ στιγμή δειλίας, σταμάτησε...»

Ἡ Διονυσία ἐξακολούθησε τὸ δρόμο τῆς μὲ βῆμα σταθερό. Σὲ λιγάκι, στὸ θαμπὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ἐσχώρισε κάποια σκιὰ, ἓνα ψηλὸ παλληκάρι ποὺ ἀκουμποῦσε στὴν πορτοῦλα ἀκίνητο καὶ τὴν παρατηροῦσε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος του.

Ἡ Διονυσία προχωρεῖ πάντα. Τώρα βρίσκεται μπρὸς σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἡ σιωπὴ του τὴν τρομάζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φωνή.

—Θέλω νὰ μπῶ μέσα, εἶπε μὲ τόνο προσταγῆς δταν ἔφτασε μπροστὰ του. Μόλις ὅμως εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ κι' εἶδε στὸ πρόσωπο τὸν φρουρὸ, τὸν ἐγνώρισε.

—Ἐσὺ εἶσαι, Δουμπούκ! Μὰ μοῦ εἶχες ὑποσχεθῇ... ἔπρεπε νὰ μείνησι!..

—Μὰ ὅλη τὴν ἡμέρα, ὄχι καὶ τὸ βράδυ... τὴ νύχτα εἶμαι ἐλεύθερος.

—Ἀλήθεια. Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ μπῶ καὶ θὰ μπῶ, Δουμπούκ. Γι' αὐτὸ καλότερα νὰ μ' ἀφήτῃς, ἄμέσως.

—Ἰσα-ἴσα ποὺ δὲν θὰ μῆττε σεῖς.

—Θέλω νὰ ἰδῶ τὴ φιλενάδα μου.

—Νὰ τὴν ἰδῇτε αὐριο.

—Μὰ εἶναι ἄρρωστη κι' ἀνητηχῶ, πρέπει νὰ τὴν ἰδῶ μὲ κάθε θυσία. Μπορεῖτε νὰ μοῦ κίσετε αὐτὴ τὴ χάρη σὲ μένα, ποὺ δὲν ἐλογάριασα, τίποτα γιὰ

νὰ σᾶς περιποιηθῶ τὸ πρωῒ.

Ἀλήθεια, πὼς πάει ἡ πληγὴ;

—Ἀρκετὰ, καλὰ, δταν εἶναι στὰ ζεστά. Ἐδῶ τσοῦζει.

—Νομίζετε, Δουμπούκ, πὼς ἂν ἤθελα, δὲν μποροῦσα νὰ μπῶ μὲ ὅλη τὴν ἐχολία; Φθάνει νὰ σᾶς ἐσφιγγα τὸ πονεμένο χέρι σας μὲ τὸ ἓνα χέρι, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο θάνοια. Ἐννοια σας καὶ θὰ τὰδριακα τὰ καυμένα τὰ δάχτυλά σας, ὅσο κι' ἂν τὰ κρόδετε. Γι' αὐτὸ καλότερα νὰ μ' ἀνοίξετε ἀμέσως.

Ὁ Δουμπούκ δὲν εἶχε τὸ ἄγριο τοῦ ὕψους· ἡ ἀπάντησή του ὅμως δὲν εὐχαρίστησε τὴ Διονυσία.

—Ἐ! λοιπόν, ὄχι! δὲν θὰ μῆττε, δὲν θέλω νὰ μῆττε ἐσεῖς στὸ καταραμένο αὐτὸ σπιτί. Καὶ τὸ κλειδί ποὺ λέτε, βρέστε το τώρα μέσα στὴν τσέπη μου, ἂν μπορείτε!..

Ἡ φωνὴ του εἶχε πάρει, δταν ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ, κάποια παράξενη ἐκφραση.

Ἀρνιόταν στὴν κόρη αὐτὸ ποὺ τοῦ ζητοῦσε, ὄχι ὅμως μὲ θυμὸ. Ἐλεγε λόγια ἐνδικησῆς καὶ μίσους. Ὅχι ὅμως γιὰ τὴ Διονυσία. Ἀπεικονίζοντο, φαινόταν πὼς ἤθελε νὰ τὴν προφυλάξῃ αὐτὴν ἀπὸ κάποιο κίνδυνο.

Μιὰ ἀτραπὴ ἔλαμψε μέσα στὸ μυαλὸ τῆς Διονυσίας. Αἰσθανότανε λοιπὸν ὁ Δουμπούκ, εἶχε στὸ βέθος τῆς ψυχῆς τοῦ κάποια χορτὴ εὐαισθησίας, κάποια σκιὰ καρδιάς καὶ ἐγγνωμοσύνης; Καὶ γι' αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶχε κάμει τὸ πρωῒ, ἤθελε νὰ τὴν ἐμποδίτῃ νὰ πᾶσῃ καὶ κείνη μέσα στὴν παγίδα ποὺ στήνανε;

Καὶ ὅμως αὐτὸ ἦταν... ἡ Διονυσία δὲν ἔκχεε λάθος. Ὁ Δουμπούκ, αὐτὸς ὁ παλληκάρης ὁ θρασὺς καὶ χωρὶς σεβασμὸ σὲ κανένα, αὐτὸς ὁ καυκατῆς καὶ βάρβαρος, εἶχε κάποια λεπτότητα! Δὲν ἤθελε νὰ κινδυνέψῃ αὐτὴ ποὺ τὸν εἶχε περιποιηθῇ.

(Ἐπεταὶ συνέχεια). ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεία δε. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέ-
ραν τῶν 10 λέξ. 30 λέξ. ἡ λέξις, μὲ πα-
γὰ δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα
λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δε. 1,50.

[KB' --- 1100]

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

Ω παιδιὰ μου ὀρφανὰ μου,
σκορπισμένα δὴ καὶ κεῖ.

Φεραῖος.

Ἐμπρός, ψῆφο, σεῖς που θέ-
λετε νὰ πέσετε στὴν Ἀγκαλιά
τῆς Μάννας μας! Προσφυγόπου-
λα! Ἐμπρός!

ΡΙΤΑ

[KB' --- 1101]

Υπερήφανο Ἐλατο· Ἐγγλέζικο
Ψαλιδάκι, μὴν τὰ λὲς τόσο
τραγικὰ εἶσαι ὁ Τάκης Γλυκο-
φρεῖδης!

Μοσχομάγκας τῶν Παρισίων

[KB' --- 1102]

Θέλημα, ἓνα ἀουὰ σου ἀξίζει· ἡ
Εὐγενία Νικολοπούλου δὲν
ἔχει ψευδώνυμο!

Μοσχομάγκας τῶν Παρισίων

[KB' --- 1103]

Λάβαρον τοῦ 21, εἶσαι ὁ Στυλ.
Ψυλιάκος· εἶσαι ἐκδικεῖται
ἐγὼ τοὺς φίλους μου.

Μοσχομάγκας τῶν Παρισίων

[KB' --- 1104]

«Κ.Κ.Κ.Κ.»

Ἰδρύομε μιὰ συμμορία μὲ ὄνομα
τὰ «4 Κάπα» καὶ μὲ σκοπὸ
τὴν ἀποκάλυψιν ὁλῶν τῶν Ψευ-
δωνύμων τῆς Διαπλάσεως ποὺ
ὁπωσδήποτε διακρίνονται.

Γιὰ νὰ γίνῃ κανεῖς μέλος στὴ
συμμορία μας πρέπει:

1) Τὸ ψευδώνυμό του νὰ ρυθί-
ξῃ ἀπὸ Κάπα.

2) Νὰ μᾶς ξεσκεπάσῃ 10
ψευδώνυμα δίνοντας τὸν λό-
γο τὸν ὅτι εἶναι ἀληθινὰ καὶ

3) Νὰ τὸν... δεχθοῦμε ἐμεῖς.

Προτοῦ ὅμως ἀρχίσουμε τὴν
δράσιν μας θὰ κανονίσουμε κατὰ
παληούς... λογαριαμούς:

ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ=Α. Ρα-
κόπουλος. ΗΤΕΙΡΟΛΗΨ=Α.
Βεῖνόγλου. ΑΡΥΓΚΑ=Δ. Καπε-
τανάκης. ΣΟΚΙΑΞΕΖΙΝΕΒ=Φ.
Ἀθανασούλας.

Καὶ ἂν οἱ ΑΝΙΚΗΤΟΙ καὶ ὁ
ΑΣΣΟ=ΚΑΡΟ δὲν φρονιμέψουν
θὰ... προχωρήσουμε.

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕ-
ΤΣΟΣ, (ΦΟΝ) ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ,
ΚΑΡΣΙΟΓΝΩΣΤΗΣ.

[KB' --- 1105]

Ἰωνικὲ Οὐρανέ, εὐχαριστῶ γιὰ
συγχαρητήρια· σὺν πολλὰ ὁ-
μως... Μεσονύχτι, ἂν συμμαχήσε-
τε μὲ τό... Φρέδο, κάθε ἄλλη ὑ-
ποστήριξη περιττὴ! Βαρονίς,
καρτοῦλες ἔλαβα, εὐχαριστῶ.

Μεγάλη Ἑλλάς

[KB' --- 1106]

Καρδιογνώστη, σὲ ξέρω ποῖος
εἶσαι. Πρόσεξε.

Ἀνδρ. Βουγιούκας

[KB' --- 1107]

Ἀπὸ τῆ Φιλελεύθερη Μυτιλήνη
στέλνω ἐγκαρδίους χαιρετι-
σμούς στους ὁμοφρονούντας.

Ἀνεμώνη

[KB' --- 1108]

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ,
τὴν ἐπαθεῖς· εἶσαι ὁ Τζώρ-
τζης Τζώρτζογλου· ἀουά!

ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

[KB' --- 1109]

Θριαμβευτικὴ Ἀποκροτορία, ἐ-
πειδὴ εἰσθε ἑταιρία μπεμπε-
δων σὶς συνιστῶ τὸ γάλα Νεοτλὲ
εἰς τενεκεδάκια.

ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

[KB' --- 1110]

Προκηρύσσω Διαγωνισμόν καλ-
λιτεχνικῶν κάρτ - ποστάλ.
Προθεσμία δέμημος. Βραβεῖα
δύο. Δοῖς: κ. Κάπ, Κύπρου 2,
Πατήσια Ἀθηνῶν.

Τιβέριος Γράκχος

[KB' --- 1111]

Γαῖε Γράκχε, συγώρεσε διὰ τὴν
ἀργοπορίαν. Ἀνταλλάσσουμε
κάρτ-ποστάλ; Δοῖς ὡς ἀνω.

Τιβέριος Γράκχος

[KB' --- 1112]

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ, ἀνακαλύψτε
με· εἶμαι ὁ

ΔΟΝ ΦΑΣΟΥΔΑΚΗΣ

[KB' --- 1113]

ΑΡΧΗΓΕ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Ωραὶ καὶ μὲ εὐγενὴ σκοπὸ ἡ
ἐκκλησίᾳ σου. Παρὰ τὴν ἁ-
μετάτρεπτον ἀπόφασίν μου περὶ
ἀποχῆς μου ἀπὸ πάσης Διαπλα-
σιακῆς κινήσεως, τυγχάνων θερ-
μότερος ΕΚΕΙΝΟΥ ὁπαδός, σὲ
υποστηρίζω ὁλοψύχως. Εἴθε τὸ
παράδειγμά μου νὰ γίνῃ ἀπαρχὴ
πολλῶν ἄλλων τοιοῦτων.

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

Φιλελεύθερος Δημοκράτης

[KB' --- 1114]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΑΝΙΚΗΤΟΣ»

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΣΕΡΡΩΝ

«ΜΕΓΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ»

Γενομένων ἀρχαιερεσιῶν ἐξελέ-
γησαν: ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ἀρχι-
τεμπέλης, ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ:
Σερραῖκο Ζιζάνιον, ΓΡΑΜΜΑ-
ΤΕΥΣ: Γελοτοπούδος, ΤΑΜΙΑΣ
Σερραῖκο Διαβολάκι.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ:

Σερραῖκὴ Ἀύρα καὶ Γελωτο-
πούδος.

[KB' --- 1115]

ΔΥΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ «ΙΑΒΕΡΗ»

Προκηρύσσω: Α') Διαγωνισμόν
ΖΩΓΙΟΓΡΑΦΙΚΗΣ. Βραβεῖα: α')
τόμος Β' περιόδου, β') Ἀγγελος
τῆς Ἀγάπης. Β') Διαγωνισμόν
ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ. Βραβεῖα: α') Βι-
βλίον 15 δραχμῶν, β') βιβλίον
10 δραχμῶν. Προθεσμία δέμημος
Δοῖς: Γεώρ. Ν. Οἰκονομόπου-
λον, μαθ. Γυμνασίου, Κιάτον.

ΣΤΕΙΛΑΓΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

Ἀφ. Γυμνασιόπου, Δόξα Μα-
τωμένη, μεγάλην εὐχαρίστησιν
θὰ μοῦ ἐπροξενούσατε ἂν ἐλαμ-
βάνατε μέρος στους διαγωνι-
σμούς μου.

Ἰαβέρης

[KB' --- 1116]

Μαυρούκα, ἀληθινὰ ὠραῖο τὸ
τετράδιό σας· δῖκό μου ἔσται
λα. Μπερμπαντάκο, τετράδιο ἔ-
στειλα. Ἀλληλογραφία δέχομαι,
καὶ περιμένω πρώτην ἐπιστολήν
μέσω Διαπλάσεως.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ

[KB' --- 1117]

Ἰωάν. Κωνσταντινίδη, γιατί δὲν
μοῦ ἔγραψες, ἀφοῦ διευθύν-
σίν μου ἔστειλα; Σύλλογε «Ἐλ-
ληνόπαις», Μ. Μ. ε. ρ. καὶ ἱ-
χνογραφίαν σου ἔστειλα, γιὰ τὸ
διαγωνισμό σου, ἀλλὰ δὲν μοῦ
ἀπάντησες ἐάν τὰ ἔλαβες. Γρά-
ψε μου: Γεώργιον Ν. Οἰκονομό-
πουλον, Κιάτον.

Ἰαβέρης

[KB' --- 1118]

Γραμματοσπύλλετα, Ἀνταλλάσ-
σομεν γραμματόσημα. Στεί-
λατε κατάλογον εἰς Δοῖν: Στέ-
φανον Φιλλύραν. ρ. Γ. Βόλον.
Ἀριστοφάνης, Στέφ. Φιλλύρας

[KB' --- 1119]

ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟ ΓΡΑΜΜΑ

Γαληνὰ μου Διαπλάσσοπουλα.
Ἀσεῖς ποῦ ἀπὸ τόσο καιροῦ,
σκορπίσατε μέσα στὸν Διαπλα-
σιόκοσμο τὴν ἀγάπην σας, πρὸς
τὴν μεγάλην μορφήν Ἐκείνου ὅ
ποῦ κλεῖ τις ποῖο εὐγενικὲς ἰδέες
καὶ φανερώσατε τὰ ὁμορφότερα
αἰσθήματα ποῦ εἶχαν πλημμυ-
ρίσῃ τὰ νεανικά σας στήθη, ἔ-
νας κ' ἐγὼ ἴσος μὲ σῖς, σῖς πα-
ρακαλῶ νὰ ρυθίτε ὅλοι ν' ἀπο-
τελέσωμε ἓνα Σύλλογο ποῦ θὰ
ὑπόσταται μιὰ μελλοντικὴ πρόο-
δο γιὰτι ὁ ἀποτελεῖται ἀπὸ
σύμφωνες ἰδέες, Ἀγάπην καὶ
Πρόοδο.

.....Μὲ τὴν Ἑλπίδα.....

ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

[KB' --- 1120]

Ναί, Δοξαζόμενε Τσοῦτ'· θέλω
νὰ μὲ ἀνακαλύψης, γιὰ νὰ
εἶσαι ἀληθινὰ δοξαζόμενος.

ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΣ

[KB' --- 1121]

Ω ΣΕΘΝΟΜΑΡΤΥΣ θὰ ὑπο-
στηρίξω τὸν δοξαζόμενο Ἐ-
παναστατὴ καὶ τὴν Ρίτα.

ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΣ

[KB' --- 1122]

Καὶ μὲν Ρίτα, εἶσι κόβουν ἄλ-
ληλογραφία μὲ καλὰ παιδιὰ
σὺν τὸν Μπερμπαντάκο;

Ἀριστοφάνης

[KB' --- 1123]

ΣΕΡΑΟΚ ΧΟΛΜΣ, ΚΟΥΡΣΕΛ
καὶ λοιποὶ ἀστυνομικοί, βοη-
θήσατε νὰ ἰδρυνθῇ διαπλάσιακὴ
ἀστυνομία.—ΝΑΤ ΠΙΝΚΕΡΤΩΝ

[KB' --- 1124]

Ο Σύλλογος «ΟΡΧΟΜΕΝΟΣ»
μετονομάζεται «ΚΡΑΤΑΙΑ Ο-
ΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ».

Σκοπός: Διάδοσις «Διαπλάσεως»
ΒΑΣΙΛΕΥΣ: ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΘΑ-
ΝΑΣ. ΔΙΑΔΟΧΟΣ: ΦΡΙΞΟΣ
ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ: ΤΣΑΠΡΑΣ.
ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ: Β.
ΚΥΡΙΑΖΗΣ.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
ΠΡΩΥΠΟΥΡΓΟΣ: ΑΙΘΡΙΟΣ
ΟΥΡΑΝΟΣ. ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΞΩ-
ΤΕΡΙΚΩΝ: ΒΛΑΧΟΣ. ΕΞΩΤΕΡ:
ΔΟΥΡΟΣ ΚΑΝΙΓΚ.

ΟΙΚΟΝΟΜΟ: ΙΩΑΝ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ
ΕΞΕΠΛΑΘ: ΟΡΧΟΜΕΝ. ΜΙΝΙ-
ΩΝ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜ: ΕΝΑΣΤΡΟΣ
ΟΥΡΑΝΟΣ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ:
ΡΑΜΜΟΣ. ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ: ΣΑ-
ΓΙΑΣ, ΑΡΓΥΡΙΟΥ, ΠΑΠΑ-
ΔΟΥΚΑΣ.

Διορίζονται ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙ:
ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἀνδρέας Βουγιού-
κας. ΔΕΒΑΔΕΙΑΣ: Νικ. Κυρι-
ακῆς. ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: Δ. Πα-
παγεωργίου. ΔΑΔΙΟΥ: Καψου-
ρόπουλος. ΔΡΑΧΜΑΝΙΟΥ: Γι-
αννακόπουλος.

ΑΠΟΤΕΛ. ΔΙΑΓΩΝΙΣ. ΔΙΗΓΗ-
ΜΑΤΟΣ.—α' βραβεῖον Δοξαζό-
μενο Κρητικόπουλο, β' Ἀφελῆς
Γυμνασιόπου, γ' Θάνατος Ἀλλης,
Ἰσοτίμος:Τριανταφυλλένια. Τους
στείλαντας εὐχαριστοῦμεν. Ζη-
τοῦνται πρεσβεῖται, Γράψατε,
Ὁμοσπονδιαν Ὁρχομενοῦ, Θήβας.

[KB' --- 1125]

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ

[KB' --- 1126]

Ωστε ὁ Τροβαδοῦρος εἶναι...
Ἀμάραντος, Ἰουλιανὲ καὶ
κόμπα, ν! Τὰ μυαλά σας καὶ μιὰ
λύρα...

Τροβαδοῦρος

[KB' --- 1127]

Ἀμα Κίρκης, εἶσαι ἡ Ἀλίκη
Κανάκη...καὶ αὐτὸς γιὰ καλῶς
ὄρισε· νὰ θυμιάει πάντα τὴν
συμμαθητριά σου! —Γκιζέλα.

[KB' --- 1128]

Μεσονύχτι, συμμαχίαν δέχομαι.
Ἰππόλυτε, Μπερμπαντάκο,
Κοντὲ Γολιάθ, Ἰαβέρη, Ἀρατε,
συμμαχοῦμεν ἐναντίον Μαύρης
Μάσκας;

[KB' --- 1129]

Κόρδιγκτων, εὐχαριστῶ γιὰ
συμπάθεια. Δέχομαι. Δοῖς:
Γ. Σ...., Μυτιλήνην.—Νιαγάρας.

[KB' --- 1130]

Διαπλάσσοπουλα, Διαπλάσσο-
πουλα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ. μέ-
σω Διαπλ. ; Μπερμπαντάκο, ἄλ-
ληλογραφοῦμε ; —Διαβολόπειδο.

[KB' --- 1131]

ΑΛΟΓΟΜΥΓΑ, δὲν μᾶς λές,
ἀδερφομάκι, ποῦ σπούδασες αὐ-
τὰ τὰ idioticité ; Νὰ μᾶς ζή-
σης, γάλλλλε μας!

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣ.

[KB' --- 1132]

ΑΡΧΗΓΕ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Ἐκκλησίᾳ σου γιὰ ἔνωση τῶν
φιλελευθέρων εἶναι ὁ κρυ-
φὸς πόθος ὁλῶν μας· γιαιτὸ τί-
θεται στὸ πλευρό σου, ἐλπίζον-
τας ὅτι κ' ἄλλοι θὰ μὲ ἀκολου-
θήσουν.

Φιλικὰ

ΓΑΛΑΝΗ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

[KB' --- 1133]

Εἰσερχόμενος στὸν Διαπλάσι-
όκοσμο χαιρετῶ ἀπαξάπαντας.
ΔΟΝ ΚΡΟΜΥΔΑΚΗΣ

[KB' --- 1134]

Ἰδρυνθὴ κάπου συμμορία ἀπὸ μυ-
στηριώδεις ἀνυχνευτὰς. Μελη
δὲν δέχεται. Τρέμετέ τὰς ἀνιχνευ-
σεις τῶν ἀνιχνευτῶν.

[KB' --- 1135]

Λόρδε Βύρων, δυστυχῶς δὲν ἐκ-
τελεῖτε σαφέστατα τὰ καθή-
κοντά σας.

Τζέννυ Μέρις

[KB' --- 1136]

Α' ΑΛΑΘΑΣΤΟΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ
«ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ»

Ἀρατος: Θ. Κομναντῆς, Γαλα-
νὸς Οὐρανός; Ε. Καρύδης,
Μαύρ. Ὁπλαρχηγός: Ν. Ἀνδρι-
κόπουλος. Ἐπίδοπος Ζεὺς: Α.
Κολτσεδόπουλος, Ἀγιοναυπλίτης:
Γ. Καρύδης, Ἡσιζοληψ: Ι Ἀ-
ρώνης, Τρελλὸ Σπαρτιατόπουλο:
Τ. Καραβουλίας, Σκαρβαῖος:
Κ.Κεφαλάς, Ἰδεοανακτόμα: Ν.
Βασιλάκος, Σπαρτιάτ. Ἀραπάκι:
Μ. Σαββέλος, Σαγοελλῶρ: Σ.
Δερδενές (εἶσαι ἀκόμη στὴν Παιδ.
Ζωή;) Μαύρη Μάσκα, ἀνάμενε...
ἀέριμα... ΑΝΑΜΕΝΕΤΕ ΤΗΛΕΓΡΑ-
ΦΕΙΟΝ «ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ»

Ὁ Πρόεδρος ΠΑΡΙΖΕΤ
ΖΗΤΩ ὁ «ΑΠΟΛΛΩΝ»

[KB' --- 1137]

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΑΕΚΙΝΟΥ
Πλανόδιε, σὺν δὲν βαστοῦν τὰ
πόδια σου, τί μπαινεις στὸ
χορδὸ;

ΑΡΑΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ